

Τὰ Μυστήρια τοῦ Μεγάλου Σαββάτου

Ταπεινὲς σκέψεις γιὰ τὸν Ἄδη μας καὶ τὸ Βάπτισμά μας*

Ἄόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι!
Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας ποὺ μᾶς ἀξίωσε αὐτὴ τὴν μεγάλη ἡμέρα νὰ λειτουργήσουμε καὶ νὰ κοινωνήσουμε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ νὰ προσεγγίσουμε καὶ νὰ μυηθοῦμε κάπως, ἀναλόγως ὁ καθένας μὲ τὴν δεκτικότητά του, στὸ Μέγα Μυστήριο τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Εἶναι μεγάλο τὸ Μυστήριο τῆς ἡμέρας αὐτῆς, τὸ Μυστήριο τῆς Καθόδου τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ μας εἰς τὸν Ἄδη. Ἐκοιμήθη ὁ Χριστός μας, ἐτάφη, ἐχωρίσθη ἡ ψυχὴ Του, ὅπως ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ἐνωμένη μὲ τὴν Θεότητα, κατῆλθε εἰς τὸν Ἄδη.

Τί σημαίνει ὁμως Ἄδης;

Εἶναι τὸ ἔσχατο σημεῖο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κατέβη ὁ Κύριός μας καὶ Θεός μας, ἀπὸ τὴν ἄκρα ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία Του. Εἶναι ὁ τόπος, στὸν ὁποῖο ἀκριβῶς δὲν ὑπάρχει κοινωνία μὲ τὸν Θεό. Ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρὼν, ἀκόμη καὶ στὸν Ἄδη, ἀλλὰ στὸν Ἄδη οἱ ψυχὲς δὲν μποροῦν νὰ κοινωνήσουν οὔτε μὲ τὸν Θεό, οὔτε μεταξύ τους.

Καὶ κατῆλθε ὁ Κύριός μας μέσα στὸν Ἄδη, γιὰ νὰ κηρύξη καὶ ἐκεῖ τὴν μετάνοιαν, ὥστε ὅσες ψυχὲς ἦσαν καλοπροαίρετες καὶ εἶχαν κοιμηθῆ πρὸ τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας, νὰ δεχθοῦν τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας, τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ νὰ συν-αναστηθοῦν μὲ Αὐτόν.

Δυστυχῶς, πάντα ὑπῆρχαν, ὅπως καὶ τότε καὶ τώρα, καὶ πάντοτε θὰ ὑπάρχουν, ψυχές πού δὲν εἶναι καλοπροαίρετες· δὲν ἐδέχθησαν ὅλες τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας καὶ ἔτσι δὲν συν-αναστήθηκαν ὅλες οἱ ψυχές μὲ τὸν Χριστό μας.

Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ μείνω σὲ δύο σημεία, μεγάλα, πολὺ σοβαρά, καίρια σημεία τῆς ἡμέρας αὐτῆς.

Σήμερα πρέπει νὰ εἶναι γιὰ μᾶς μία ἡμέρα μεγάλης αὐτοκριτικῆς, βαθειᾶς αὐτοκριτικῆς, βαθειᾶς μετανοίας. Μία ἡμέρα, ὅπου θὰ πρέπει νὰ ἐμβαθύνουμε στὸ Μυστήριο τῆς Καθόδου τοῦ Κυρίου μας εἰς τὸν Ἄδην.

* * *

Ἐν πρώτοις, ὁ Κύριός μας κατῆλθε τότε στὸν Ἄδη, ἀλλὰ ἔκτοτε κατέρχεται συνεχῶς στὸν *ἄδη τῆς ὑπάρξεώς μας*.

Ἐπὶ τῆς ὑπάρξεώς μας πού δὲν ἔχουν δεχθῆ τὴ φωτιστικὴ καὶ θεωτικὴ Χάρι τοῦ Χριστοῦ μας καὶ γι' αὐτὸ παραμένουν ἀκόμη σκοτεινές, δὲν εἶναι ἀναστημένες.

Εἶναι περιοχές, στὶς ὁποῖες ἐπικρατοῦν ἀκόμη τὰ πάθη, εἴτε ἐκουσίως, εἴτε ἀκουσίως, εἴτε ἐν μέρει, εἴτε ἐν ὅλῳ. Π.χ. μία ψυχὴ, ἢ ὁποῖα δὲν ἀντέχει κυριολεκτικὰ νὰ διώξῃ ἀπὸ μέσα της τὴν ζήλεια, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει ὁ Θεός. Ἐκεῖ εἶναι ὁ *ἄδης τῆς ὑπάρξεως*.

Ἐκεῖ λοιπόν, ἔχει εἰσελθεῖ σήμερα ὁ Κύριός μας. Αὐτὸ εἶναι σὲ προσωπικὴ βάσι ἓνα μεγάλο Μυστήριο...

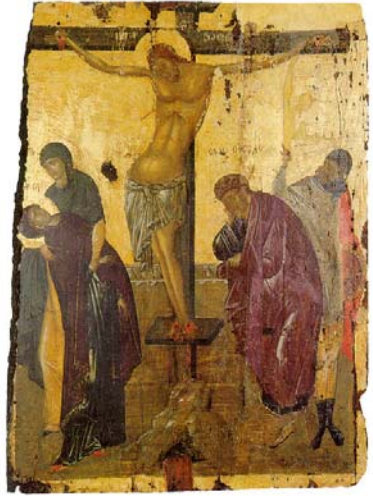
Σήμερα εἰσέρχεται ὁ Κύριός μας ἀπὸ ἄμετρη ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ ὁσάκις βεβαίως μεταλαμβάνουμε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ ἐπιτελοῦμε τὴν ἀνάμνησι τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, εἰσέρχεται ὁ Κύριός μας στὰ *ἄδυτα τῆς ὑπάρξεώς μας*, γιὰ νὰ φωτίσῃ καὶ τίς πιὸ μικρὲς περιοχές καὶ τίς *γωνιές*, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, πού ἔχουν μείνει ἀκόμη ἀφώτιστες, δὲν ἔχουν ἀναστηθῆ καὶ θεωθῆ, καὶ ἐπομένως δὲν ἀποτελοῦν χῶρο κοινωνίας μὲ τὸν Θεό.

Τὸ ἓνα Μυστήριο λοιπόν εἶναι αὐτό.

Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ κάνουμε αὐτοκριτικὴ, αὐτομεμψία, νὰ σκεφθοῦμε τὰ πάθη μας πού ἀκόμη μᾶς πιέζουν, μᾶς νικοῦν, μᾶς καταβάλλουν. Δὲν λέμε γιὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, πολεμοῦμε καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐπιτρέπουμε στὸν Θεό, μὲ τὴν καλὴ μας προαίρεσι, νὰ εἰσελθῇ καὶ νὰ φωτίσῃ αὐτοὺς

τοὺς χώρους, ἀλλὰ λέμε γιὰ ἐκεῖνα, γιὰ τὰ ὁποῖα εἴμεθα ἀκόμη ἀδύνατοι καὶ δὲν ἔχουμε δυστυχῶς τὴν γενναιοψυχία καὶ τὴν αὐταπάρνησι νὰ μὴν ἐπιτρέψουμε σὲ καμμία περίπτωσι νὰ εἰσέλθῃ μέσῳ αὐτῶν ὁ θάνατος στὴν ὕπαρξί μας.

Ὁ Κύριός μας διὰ τοῦ Πάθους Του καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του, ἐνίκησε τὸν θάνατο, τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν διάβολο. Ὅσάκις ἐμεῖς ἀντιστεκόμεθα καὶ δὲν ἐπιτρέπουμε στὸν θάνατο τῆς ἁμαρτίας νὰ μᾶς κυριεύσῃ, δὲν ἐπιτρέπουμε στὴν ἁμαρτία καὶ στὴν ἐμπάθεια νὰ μᾶς κυριεύσῃ, δὲν ἐπιτρέπουμε νὰ μᾶς κυριεύσῃ ὁ διάβολος διὰ μέσου αὐτῶν, τότε εἴμεθα *ἀναστημένες ὑπάρξεις*, ἢ τέλος πάντων προσπαθοῦμε νὰ ἀναστηθοῦμε μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ.

* * *

Νὰ σκεφθοῦμε λοιπόν, ὅτι σήμερα ὁ Κύριός μας εὐρίσκεται μέσα στὸν *ἄδη τῆς ὑπάρξεώς μας* καὶ ἐπιτελεῖται τὸ μέγα Μυστήριο, εἴτε ἐμεῖς τὸ κατανοοῦμε, εἴτε ὄχι. Μυστικῶς εἶναι μέσα στὴν ὕπαρξί μας.

Ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἐπιβάλλει δυναστικῶς τὴν Ἀγάπη Του καὶ τὸ Φῶς Του, πρέπει ἐμεῖς νὰ τὰ ζητήσουμε καὶ νὰ τὰ ἀποδεχθοῦμε. Φθάνει νὰ κάνουμε αὐτοκριτική, νὰ σκεφθοῦμε ποιὸς ἄδης κρύβεται μέσα μας, ποιὰ πάθη δηλαδὴ μᾶς κυριεύουν καὶ μᾶς πληγώνουν καὶ μᾶς δημιουργοῦν ἕναν σκοτασμὸ καὶ μία κατάστασι ἀπελπιστική... Καὶ ἐκεῖ λοιπόν, νὰ κάνουμε αὐτομεμψία, νὰ κάνουμε προσευχή, νὰ γονατίσουμε καὶ νὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Κύριό μας αὐτὲς τὶς *περιοχὲς τῆς ὑπάρξεώς μας*, κυριολεκτικὰ νὰ τὶς καταυγάσῃ μὲ τὴν ἀναστάσιμη Ἀγάπη Του, μὲ τὴν ἀναστάσιμη Χάρι Του, οὕτως ὥστε τὴν νύκτα ποὺ θὰ ἐορτάσουμε τὴν Ἀνάστασι, νὰ ἀναστηθοῦμε μαζί Του καὶ στὸ ἐξῆς νὰ πορευθοῦμε μία πορεία ἀναστάσιμη, ὄντες θεοφόροι, χριστοφόροι, εἰρηνοφόροι, πνευματοφόροι, ἐλπιδοφόροι, γεμᾶτοι Χάρι καὶ εὐλογία.

* * *

Ένα άλλο μεγάλο Μυστήριο, στὸ ὁποῖο σήμερα καλούμεθα νὰ ἐμβαθύνουμε καὶ ἐδῶ ἰδιαίτερος νὰ κλάψουμε -ἂν μᾶς δώση ἡ Παναγία μας δάκρυα, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Πατέρα μας - εἶναι ὅτι σήμερα οὐσιαστικὰ ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ὄχι μόνο οἱ Μοναχοί, ἐορτάζουμε τὸ Βάπτισμά μας.

Ὁ Κύριός μας ἀπὸ χθὲς ἔχει ἀποθάνει γιὰ μᾶς, ἔχει σταυρωθῆ, ἔχει πάθει καὶ ἔχει ταφῆ γιὰ μᾶς. Καὶ σᾶς ὑπενθυμίζω τὸν Ἀπόστολο τὸν σημερινὸ ποὺ ἀναγνώσαμε. Εἶναι Βαπτισματικὸς Ἀπόστολος, διότι σὰν σήμερα - ὑπενθυμίζω - ὅλοι οἱ Κατηγούμενοι, οἱ ὁποῖοι προετοιμάζοντο κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, ἐβαπτίζοντο.

Γι' αὐτὸ ἔχουμε πολλὰ Ἀναγνώσματα, δεκαπέντε, διότι τότε ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη χρόνος, ἐφ' ὅσον στὴν διάρκεια τῶν Ἀναγνωσμάτων αὐτῶν, σ' ἓνα ἄλλο χῶρο τοῦ Ναοῦ, στὸ Βαπτιστήριο, τὰ παλαιὰ χρόνια ἐβαπτίζοντο οἱ Κατηγούμενοι. Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα αὐτὰ πάλι παραπέμπουν στὴν Βαπτισματικὴ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ γι' αὐτὸ ἐπίσης παρέμεινε μέχρι σήμερα στὴ *μνήμη* τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου, τὸ «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλούϊα», διότι ἀκριβῶς σήμερα ἐβαπτίζοντο.

Δὲν βαπτίζονται σήμερα, τοῦλάχιστον πολλοί, ὅμως εἶναι γιὰ μᾶς ἓνα κέντρισμα, εἶναι μία ὄθησις νὰ σκεφθοῦμε ὅτι καὶ ἐμεῖς ἀκριβῶς σήμερα βαπτιστήκαμε. Ὅλοι ἔχουμε βαπτισθῆ οὐσιαστικῶς τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ καὶ τὸ Μεγάλῳ Σάββατο. Διότι, «ὄσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν Αὐτῷ διὰ τοῦ Βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν, διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν».

* * *

Τὸ Βάπτισμά μας λοιπόν, ἔγινε εἰς τὸν Θάνατον τοῦ Χριστοῦ μας, ἔχουμε συνταφῆ μαζί Του διὰ τοῦ Βαπτίσματος, εἴμεθα μαζί Του δηλαδὴ αὐτὴ τὴν στιγμή, θαμμένοι καὶ ἐν τῷ τάφῳ τῆς *ὑπάρξεώς* μας, ὥστε μὲ τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ νὰ ἀναστηθοῦμε.

Καὶ πρέπει νὰ κάνουμε μία αὐτοκριτικὴ, πόσο φανήκαμε εὐγνώμονες ἀπέναντι στὴν μεγάλη αὐτὴ δωρεὰ τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ μας.

Ὅσακις μεταλαμβάνουμε βεβαίως, ἐνθυμούμεθα τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως τὸ Μεγάλο Σάββατο.

Τὸ Μεγάλο Σάββατο εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ Βαπτίσματός μας. Σήμερα οὐσιαστικὰ ὅλοι ἐορτάζουμε.

Δυστυχῶς, ἔχει ἐπικρατήσῃ ἡ κακὴ συνήθεια, ἡ ὁποία κερδίζει ὅλο καὶ περισσότερο ἔδαφος, ἀκόμη καὶ οἱ Χριστιανοί, παραδόξως, νὰ ἐορτάζουν τὰ λεγόμενα γενέθλιά τους, δηλαδὴ τὴν σωματικὴ τους γέννησι, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τόσο μεγάλη ἀξία. Ἔχει βεβαίως καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ ἓνα χαρακτήρα εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ ἡ οὐσία καὶ τὸ μεγαλεῖο εἶναι ὅταν ἐγεννήθημεν πνευματικῶς, διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Καὶ ἐγεννήθημεν πνευματικῶς διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, ὅταν συνταφήκαμε, ὅταν συναποθάναμε μὲ τὸν Χριστὸ μας κατὰ τὸ ἅγιο Βάπτισμα.

Ὅταν λοιπὸν βαπτίζόμεθα στὴν κολυμβήθρα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ αὐτὴ εἶναι μία συμβολικὴ, ἀλλὰ μὲ πολὺ οὐσιαστικὸ περιεχόμενον καὶ βάθος πρᾶξις, νεκρωνόμεθα καὶ ἐνταφιαζόμεθα κάτω ἀπὸ τὸ νερό. Καὶ ὅταν ἀνερχώμεθα ἀπὸ τὸ ὕδωρ τὸ εὐλογημένο, εἴμεθα *προσωπικότητες ἀναστημένες*.

Ὅταν εἰσήλθαμε μέσα στὸ νερὸ ὀλοσώματοι, πλήρως, ὅπως εἶναι ἡ σωστὴ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας μας, κυριολεκτικὰ μᾶς διεπότισε ὁ Θάνατος καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος μας. Ἡ Χάρις δηλαδὴ τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Μέσα στὰ μύχια τῆς ὑπάρξεώς μας εἰσήλθε ἡ Χάρις τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ κάθε λεπτομέρεια τῆς ὑπάρξεώς μας, σωματικὴ καὶ πνευματικὴ, ἀγιάσθηκε, ἀλλοιώθηκε καὶ ἀναστήθηκε.

* * *

Δυστυχῶς ὁμως, μετὰ τὸ Βάπτισμα μολύναμε τὸν χιτῶνα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἀνανεώνουμε τὸ Βάπτισμα αὐτό, ἀνανεώνουμε τὴν πρᾶξι τοῦ Βαπτίσματος διὰ τῆς Μετανοίας καὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Καὶ τοῦτο, διότι μετὰ τὸ Βάπτισμά μας, ἂν καὶ εἶχε πληρωθῇ ἡ ὑπαρξίς μας ἀπὸ τὴν Σταυρώσιμη καὶ Ἀναστάσιμη Χάρι τοῦ Χριστοῦ μας, ἐπιτρέψαμε καὶ πάλι στὸν ἐχθρὸ νὰ δημιουργήσῃ μέσα μας *περιοχές*, οἱ ὁποῖες εἶναι γεμᾶτες σκότος. Ἐκεῖ ἐπικρατεῖ ἡ ἐμπάθεια, τὰ πάθη, ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ὁ ἐγωϊσμός,

ἡ ζήλεια, ἡ μνησικακία, ἡ φιληδονία, ἡ φιλαργυρία καὶ ὅ,τι ἄλλα πάθη μπορεῖ κανεῖς νὰ φαντασθῇ... Εἶναι τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ὑπάρξεώς μας.

Γι' αὐτὸ λοιπόν, σήμερα καὶ πάντοτε πρέπει νὰ προσευχώμεθα, εὐγνωμονοῦντες μὲν τὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας γιὰ τὴν μεγάλη αὐτῆ δωρεὰ ποὺ μᾶς ἔκανε διὰ τοῦ Βαπτίσματος, ἀλλὰ καὶ αὐτομεμόμενοι, διότι δὲν φανήκαμε ἄξιοι αὐτῆς τῆς

μεγάλης δωρεᾶς... Καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουμε σήμερα, ποὺ καὶ πάλι εἰσέρχεται στὰ ἄδυτα τῆς ὑπάρξεώς μας, νὰ φωτίσει κάθε γωνιά, κάθε περιοχὴ τῆς ψυχῆς μας, τῆς ὑπάρξεώς μας, ὥστε νὰ φωτισθῇ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ στὴν ἀρχικὴ δόξα καὶ εὐλογία τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ὥστε νὰ εἴμεθα ἀναστημένους ὑπάρξεις.

Οἱ ἄνθρωποι σήμερα καὶ πάντοτε, ἀκόμη καὶ ἐμεῖς οἱ Μοναχοί-καὶ ἐμεῖς ἄνθρωποι εἴμεθα, δὲν ἔχουμε φθάσει ὅλοι σὲ ὕψη ἀγιότητος καὶ χάριτος, ὥστε νὰ εἴμεθα πλήρως φωτεινοί, ἔχουμε ἄγχη.

Ἔχουμε τὸ ἄγχος νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν εὐθύνη τῆς ὑπάρξεώς μας, τὴν ἐλευθερία μας. Ἀλλὰ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ εὐθύνη, αὐτὴ ἡ ἐλευθερία ἐκφράζεται στὸν ἀγῶνα μας κατὰ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας ποὺ σκοτεινιάζουν τὴν ὑπαρξί μας.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε διάθεσι, ἔχουμε ἄγνοια, εἴμεθα ράθυμοι, ὁ καθένας ἔχει καὶ ἓναν ἰδιαίτερο λόγο, ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔχουμε τὸν τρόπο νὰ ἀντιμετωπίσουμε σωστὰ αὐτὲς τὶς σκοτεινὲς περιοχὲς τῆς ὑπάρξεώς μας, ἔχουμε ἄγχος. Διότι, δὲν ἔχουμε ἀφήσει ὅλη τὴν ὑπαρξί μας νὰ κατακλυσθῇ, κυριολεκτικὰ νὰ πλημμυρίσῃ, ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Χριστοῦ μας.

Αὐτὲς τὶς ὀλίγες σκέψεις ἤθελα νὰ θέσω ὑπ' ὄψιν σας, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς ἡμέρας αὐτῆς, μὲ δύο κατευθύνσεις πὸ οὐσιαστικὰ εἶναι δύο πλευρὲς τοῦ ἰδίου πράγματος: τὸ *Βάπτισμά μας* καὶ ὁ *Ἄδης μας*.

Καὶ σήμερα πὸ ὁ Κύριός μας εἶναι μέσα στὸν *ἄδη τῆς ὑπάρξεώς μας*, νὰ γονατίσουμε, νὰ προσευχηθοῦμε, νὰ εὐχαριστήσουμε, νὰ μετανοήσουμε, νὰ αὐτομεμφθοῦμε, ὥστε νὰ ἀξιωθοῦμε τὴ νύκτα νὰ συν-αναστηθοῦμε μὲ Ἐκείνον, καὶ ἔτσι νὰ ἀρχίσῃ πράγματι μία νέα περίοδος τῆς ζωῆς μας, ἡ ὁποία νὰ εἶναι ἀναστάσιμη.

Διότι, ὁ Χριστιανὸς εἶναι μία ἀναστάσιμη ὑπαρξι, μία ὑπαρξι ἡ ὁποία μαρτυρεῖ γιὰ τὴν εὐλογία τῆς Ἀναστάσεως, βεβαίως καὶ τῆς Σταυρώσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας καὶ ἔτσι δίνει μία οὐσιαστικὴ μαρτυρία στὸν κόσμον γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ὅταν ἐμεῖς εἴμεθα σκοτεινοί, ἀγχωμένοι, καταθλιμμένοι, μὲ πολλὲς *περιοχὲς τῆς ὑπάρξεώς μας* κυριευμένες ἀπὸ τὸν *ἄδη*, δὲν μποροῦμε νὰ δώσουμε μία οὐσιαστικὴ μαρτυρία... Ἔτσι καὶ ἐμεῖς δὲν ὠφελούμεθα καὶ δὲν πορευόμεθα σωστά, ἀλλὰ καὶ δὲν βοηθοῦμε καὶ τοὺς Ἀδελφούς μας.

Διότι, ἡ οὐσιαστικὴ βοήθεια πὸ καλούμεθα νὰ προσφέρουμε στὸν κόσμον, δὲν εἶναι τόσο μία ἐλεημοσύνη καὶ φιλανθρωπία, πὸ καὶ αὐτὰ εἶναι ὅλα καλά, νὰ ἐκφράσουμε τέλος πάντων μὲ ποικίλους τρόπους τὴν ἀγάπη μας καὶ τὴν συμπαράστασί μας, ἀλλὰ νὰ δώσουμε μία μαρτυρία *ἀναστημένης ὑπαρξης*.

Ὁ Χριστιανὸς δὲν εἶναι ὁ ἠθικὰ βελτιωμένος ἄνθρωπος, ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ εἶναι ὁ *ἀναστημένος ἄνθρωπος*, τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ ὑπαρξις ἔχει γίνῃ Φῶς, διότι μέσα στὴν ὑπαρξι του, στὴν καρδιά του κατοικεῖ ὁ Σταυρωθεὶς καὶ Ἀναστὰς Ἰησοῦς Χριστός μας.

Ἔτσι, μέσα στὸ κλίμα αὐτὸ μποροῦμε νὰ συναντηθοῦμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, στὸ πλαίσιο τὸ ὁποῖο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ὑπενθύμισε χθὲς (Μεγάλῃ Παρασκευῇ, Θ' Ὁρα) : «κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων».

Τότε, οἱ Χριστιανοὶ βιώνουμε μιὰ βαθειὰ ἐνότητα, ἕναν παροξυσμὸν ἀγάπης, αὐτὸ τὸ συγκλονιστικὸ Μυστήριον τοῦ

παροξυσμοῦ τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ἐκχέεται μέσα στὴν ὕπαρξί μας καὶ διαποτίζει καὶ τὸ τελευταῖο κύτταρο τοῦ σώματός μας, τῆς ὑπάρξεώς μας ἀπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

* * *

Εἶθε πράγματι ἀπόψε νὰ συν-αναστηθοῦμε μετὰ τὸν Χριστό μας, ἀπὸ τὸν Ἄδη, νὰ εἴμεθα καὶ ἐμεῖς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ σύρῃ ὁ Κύριός μας, θὰ ἀναστήσῃ ἀπὸ τὸν Ἄδη, στὸν ὁποῖο ἤδη εὐρίσκεται γιὰ τρεῖς ἡμέρες.

Βιώνει ἡ Ἐκκλησία, προσεγγίζει τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς Καθόδου τοῦ Χριστοῦ μας εἰς τὸν Ἄδη. Εἶναι Μεγάλο Μυστήριον, βαθύ, ἀκατανόητο στὴν ἀνθρώπινῃ μας λογικῇ, ἀλλὰ ἄς τὸ δοῦμε περισσότερο προσωπικῶς, διότι καὶ ἐμεῖς μέσα στὴν καρδιά μας ἔχουμε ἓναν *ἄδη* ἢ πολλούς.

Ἡ Παναγία μας, μετὰ τὴν Εὐχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Πατέρα μας, νὰ εἶναι μαζί μας καὶ σήμερα καὶ πάντοτε καὶ νὰ βιώνουμε αὐτὴ τὴν *ἀναστάσιμη ταυτότητά* μας γιὰ τὴ σωτηρία μας καὶ τὴν σωτηρία τοῦ σύμπαντος κόσμου. Καλὴ Ἀνάστασι!

(*) Ὁμιλία τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ τὸ Μέγα Σάββατο στὴν Ἱερά Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς (21.3.2010 ἐκ.ἡμ.).

